

เมื่อผมไปรดงค์

นำเสนอเมื่อ : 27 พ.ย. 2551

ตอน การเดินรดงค์

หลังจากที่ผมได้อบรมทั้งภาคทฤษฎี และปฏิบัติในหลักสูตร
ครูสมาธิแล้ว ก็ถึงเวลาที่จะต้องเดินรดงค์แล้ว ผมโชคดีหรือร้ายไม่ทราบ
ได้ออกรดงค์ช่วงฤดูร้อนพอดี บนดอยอินทนนท์ ก็มองในแง่ดีว่าไม่หนาวแน่
ก่อนเดินทางก็มีการประชุมในเรื่องการเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ
แถมได้ข่าววาร์อบนี่มีฝรั่งจากแคนาดามารวมรดงค์ด้วย
ก็เตรียมซ่อมภาษาถิ่นใหญ่ พอถึงวันเดินทางเราออกรถเป็นขบวนเวลา 07.00
น. ไปถึงดอยอินทนนท์ ก็ประมาณ 09.00 น.
ไปถึงทางสถานปฏิบัติธรรมก็มีอาหารเช้าเลี้ยง
ระหว่างนั้นเราก็ช่วยกันกับการจัดกลุ่ม และชื่อไม่เท่าที่ชาวบ้านเอามาเรายกกัน
ทำไมต้องชื่อ เพราะเวลาขึ้นเขาต้องใช้คำช่วยในการเดินนะสิ
จากนั้นฝ่ายลูกหาบเค้าก็จะมาเอาสัมภาระของเราล่วงหน้าไปก่อน
เรามีหน้าที่เอาของที่จำเป็นเช่นกระติกน้ำ ฯลฯ ติดตัวไปเท่านั้น
หลังจากนั้นก็พักผ่อนเอาแรงจนประมาณ 10.00 น. หลวงพ่อวิริยงค์
ได้เดินทางมาถึงพร้อมทั้งฝรั่งแคนาดา พวกเราตื่นเต้นกันมาก
เพราะหวังจะได้ใกล้ชิดกับหลวงพ่ที่เป็นศิษย์ของหลวงปู่มั่น
จากนั้นหลวงพ่อก็เข้าไปฉันเพล และพักผ่อน จนถึงเวลาประมาณ 13.00 น.
เราก็เริ่มทำพิธีอธิษฐานรดงค์ เมื่อเสร็จก็เตรียมขบวนเดินขึ้นเขาวันแรก
พวกผมได้กลุ่มที่ 13 กลุ่มแคนาดาจะเป็นกลุ่มแรกที่ได้เดินไปกับหลวงพ่
วันแรกของการเดินยอมรับวาร์อบสุดๆ ๆ เพราะเดินตอนบ่าย แต่ยังไงก็สุดท้าย
ได้เตรียมปลอกแขน หมวก ที่ปิดหน้าไม่ให้แดดเผาเรียบร้อยแล้วนี่
ระหว่างทางก็มีครูพี่เลี้ยงคอยเดินให้กำลังใจตลอด ให้ทองคำธา โส อะ อะ
กันตลอดทาง นัยว่าไม่ให้เหนื่อย เค้าเรียกว่าคาถาหัวใจกระต่าย
แต่บางคนก็บอกให้ภาวนาพุทโธ ไปด้วย แต่พวกเราก็ไม่ได้ทำสักอย่าง
เพราะคุยกันไปตลอด สนุกสนาน
ในระหว่างเดินก็จะมีพ่อกาแม่กาซึ่งเป็นคนแถวนั้นหาบน้ำไปขายตลอดทาง

เราก็ใช้บริการได้ตลอดเส้นทาง พวกเราจะเรียกกลับหลังว่า เซเวนเคลื่อนที่
กลุ่มนี้เค้าตามเราไปจนเสร็จการรูดงค้จริง ๆ สุดยอดมาก ๆ เดินไปประมาณ 3
ชั่วโมงก็ถึงที่พักวันแรก ได้ยินเสียงน้ำตกไหล เราก็อุ้มน้ำใจว่าเดี๋ยวก็ได้พักแล้ว
พอถึงที่พักปรากฏว่าเจ้าหน้าที่เค้าได้กางเตนท์และจัดกลุ่มของเราเรียบร้อยแล้ว
ในเตนท์ สัมภาระของเราก็ไปอยู่เรียบร้อยแล้ว ยอมรับว่าจัดการได้อย่างมีระบบ
สิ่งที่เราเห็นแปลกคือเตนท์เล็ก ๆ รูปจรวด ซึ่งเราก็สงสัยว่าคืออะไร
มาทราบภายหลังว่าเป็นห้องน้ำเคลื่อนที่
แต่มีคนบอกว่าไม่จำเป็นอันใดก็อันดีกว่า หรือถ้าจะเข้าต้องเป็นคนแรก
เพราะคนที่เขาภายหลังจะเจอกลิ่นที่รุนแรงมาก ๆ อันนี้ผมยืนยันได้ว่าจริง
ตอนแรกก็มีที่ท้าวจะปวดหนัก พอไปเจอเขาจริง ๆ อันดีกว่า
หลังจากอาบน้ำและรับประทานอาหารเสร็จ พวกเราก็รวมตัวกันที่ลานกว้าง
เพื่อจะสวดมนต์ทำวัตรเย็น และนั่งสมาธิ
หลังจากนั้นก็จะมีการเล่นแสดงความรู้สึกระหว่างคนไทย และแคนาดา
โดยจะมีลามเป็นคนแปล หลายท่านอาจจะสงสัยแล้วแคนาดา สวดมนต์อย่างไร
เค้าก็จะมีหนังสือสวดมนต์เป็นภาษาอังกฤษ เป็นคำอ่านแบบบาลีให้สวด
วันแรกก็เจอเลยระหว่างนั่งสมาธิ รู้สึกเหมือนมีคนเดินมาอยู่ตรงหน้าเรา
แรก ๆ ก็คิดว่าสงสัยพวกครูพี่เลี้ยงมาดูว่าเรานั่งถูกไหม เลยตั้งใจ
แต่พอลืมตาหลังจากออกจากสมาธิ เราก็ว่าพื้นที่แคบขนาดนี้ใครจะมายืนได้
แต่คุยกับเพื่อนที่ข้าง ๆ เค้าก็บอกว่ารู้สึกเหมือนกัน ตกลงคืออะไรกันแน่
หลังจากนั้นก็แยกย้ายกันเข้านอนเพื่อจะตื่นมาปฏิบัติกันตอน 04.00 น.
ปรากฏว่าคืนแรกนอนไม่หลับ เพราะกลุ่มข้าง ๆ สงเสียงคุยกันทั้งคืน
อันนี้ก็ถือว่าเป็นการทดสอบขั้นดีเหมือนกัน
กว่าจะหลับได้ก็ประมาณเที่ยงคืนกว่า ๆ ก็มาสะดุ้ง เพราะประมาณ ตี 2
คนแก่นอนไม่หลับก็ลุกมาทำอะไรกุกกัก จนนอนไม่หลับ
ก็คงให้เราฝึกอดทนอีกแหละ จนถึงตี 4
ก็ได้ยินเสียงประกาศว่าให้ลุกมาทำสมาธิในเตนท์ ประมาณ 30 นาที
จากนั้นทุกคนก็ทำกิจวัตรส่วนตัว รับประทานอาหารเวลา 07.00 น.
จากนั้นก็รวมตัวสวดมนต์ทำวัตรเช้า ทำสมาธิอีก 30 นาที
ครูพี่เลี้ยงก็เอาอาหารกลางวันมาแจก และเตรียมเดินกันต่อ
พวกเราต้องระวังมาก ๆ ในเรื่องอาหาร
เพราะเป็นที่รู้กันว่า การเข้าไปนั่งในสวมเคลื่อนที่กลิ่นมันเป็นอย่างไร
ไม่ว่าคุณกินเนื้อหรือกินมังสวิรัต พุ่อกมาก็กลิ่นรุนแรงเหมือนกัน
ทำให้ปลงได้วาระกายคนเรามีแต่ของสุกปรก อาหารที่กินเขาไปก็เป็นปฏิภูล
ก่อนเขาปากสวยยังไง เวลาออกมาก็ไม่นาดูชมเหมือนกัน วันที่สองก็เดินดูเด็ด
คือเดินตั้งแต่ 08.00 น. - 16.00 น. ถึงที่พัก

ตรงนี้ดีหน่อยที่พักแรมแถวสถานที่น้ำตกแม่กลาง มีร้านอาหารประเภท ส้มตำ
ไถ่อย่างมากมาย วันนั้นเราไม่สนอาหารที่เค้าจัดเลี้ยง
จัดการซื้อจากแม่คามากินกันในวงเย็น จากนั้นก็ทำวัตรเย็น
และทำสมาธิเช่นเคย แต่พอแสดงความคิดเห็น
บางท่านก็ออกมาตำหนิก็เลยถ่มถ้ำบ้าง บางท่านก็แสดงศรัทธาอย่างรุนแรงบ้าง
แล้วแต่ว่าใครจะมีความเห็นอย่างไร แต่ถึงตอนนี้นอกจากเราจะได้ฝึกขั้นดีแล้ว
เราก็ได้ฝึกมองตัวเองด้วยว่าเราปฏิบัติถึงไหนแล้วจากอารมณ์ที่มากกระทบไม่ว่าจะ
ะพึงใจหรือไม่ เหตุการณ์ไม่มีอะไรจนถึงช่วงเช้า มีการนั่งสมาธิ ก็เกิดนิมิต
เป็นงูตัวโตเล็ดสีทองเลื้อยผ่านไป เราก็ตกใจวาคืออะไร
แต่ก็ยังหลับตาภาวนาต่อไป จนกระทั่งออกจากสมาธิ
ก็ถามเพื่อนกับครูพี่เลี้ยงเค้าก็ได้แต่ยิ้ม ๆ เราเองก็เฉย ๆ
เพราะตามที่เรียนมามันก็คือนิมิตชนิดหนึ่ง ซึ่งไม่ควรไปยึดถือ
เพราะถ้ายึดแล้วมันอาจจะหลงได้
จากนั้นเราก็มีโอกาสได้ถ่ายรูปกับหลวงพ่อวิริยงค์ เรามีโอกาสได้ใกล้ชิดท่านเลย
ปลื้มสุด ๆ จากนั้นก็เดินทางต่อ รอบนี้เดินทางที่สะดวกที่สุด
เพราะต้องขึ้นดอยสูงชันมาก
จนกระทั่งถึงยอดเขาตอนเย็นอันเป็นที่พักวันสุดท้าย
พวกเราฉลองด้วยการกินอาหารอย่างเต็มที่ โดยไม่กลัวท้องเสีย
เพราะมันใจว่ายังไงเราอันได้แน่ จากนั้นก็นั่งสมาธิอีก
ครานี้ นิมิตเกิดอีกเห็นเป็นยักษ์ตัวสูงถือกระบองมานั่งคุกเข่าข้าง ๆ เรา
เราก็ถามจิตว่า ใครคือผู้รู้ตามที่ครูบาอาจารย์สอน
เพื่อที่จะให้แน่ใจว่าสิ่งที่เห็นหลอกหรือจริง พุดงาย ๆ คือเรียกสติมานะแหละ
ถ้านิมิตหายแสดงว่าเราคิดไปเอง ถ้ายังอยู่นิ่งของจริง ปรากฏว่าหายไป
ก็ถือเป็นแบบทดสอบว่าในอนาคตถ้าเจอแบบนี้เราจะเรียกสติทันไหม
จากนั้นก็เข้านอน ประมาณ 04.00 น. เราก็ตื่นเพื่อทำกิจวัตรประจำวันกัน
จากนั้นหลวงพ่อก็ให้เราทำพิธีขอขมาเจ้าป่าเจ้าตลกดวิญญูณที่อยู่บนดอยอินทนน
ท และแพเมตตา เสร็จแล้วเราก็เดินลงมาข้างล่าง เพื่อทำพิธีปัจฉิมนิเทศ
ที่สถานปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นเครื่องหมายว่าเราจบหลักสูตรกันอย่างสมบูรณ์แล้ว
ยอมรับการเดินทางครั้งนี้คุ้มค่าและสนุกจริง ๆ
ถ้ามีโอกาสอยากจะชวนท่านมาเรียนหลักสูตรครูสมาธิกัน และฝึกสมาธิกันมาก
 ๆ รับรองมีแต่ได้ ไม่มีเสีย
คงไม่ต้องถามนะครับเมื่อลงดอยมาสิ่งแรกเราคิดถึงอะไร
หลังจากที่เก็บมันมาหลายวัน อี ๆ ๆ

